

ΖΕΥΓΑΡΙΑ ΠΑΝΤΟΥ

Στέλιος Πελασγός και Βασίλης Κόλλιας και Έρικα Γκουτενσβάνγκεν (εικονογράφηση)

Μια φορά και ένα καιρό γίνονταν σε μια χώρα μακρινή πολλοί πόλεμοι. Ο θάνατος χτυπούσε δεξιά –αριστερά και έπαιρνε ψυχές χωρίς διάκριση, άντρες και γυναίκες, νέους και γέρους, μανάδες και πατεράδες. Έτσι ένα παιδί, ο μικρός Μπασάλας, βρέθηκε τελείως μονάχο στον κόσμο χωρίς μάνα και πατέρα, αδέρφια ή παππούδες, θείους ή συγγενείς. Η νάρκη που σκότωσε τους γονείς του τον είχε χτυπήσει στο αριστερό πόδι του και κούτσαινε, δεν μπορούσε να τρέχει όπως τα άλλα παιδιά. Στο τέλος του πολέμου ζούσε στο δρόμο μαζί με πολλά άλλα ορφανά παιδιά. Κάναν μεγάλες παρέες όπως τα σκυλιά, για συντροφιά αλλά και να φοβούνται λιγότερο, τα ποντίκια και τους κλέφτες των παιδιών. Κοιμόντουσαν στα γκρεμισμένα σπίτια και στα πάρκα και τα πρωινά έψαχναν να βρουν δουλειές στην αγορά. Κουβάλαγαν διάφορα, καθάριζαν, αράδιαζαν ή μάζευαν εμπορεύματα στο άνοιγμα και στο κλείσιμο της αγοράς. Ο μικρός Μπασάλας ήταν έξυπνος και καλόκαρδος. Προσπαθούσε να είναι καθαρός παρόλο που έμενε στο δρόμο και να μιλά ευγενικά. Πάντα με ένα χαμόγελο στα χείλη. Έτσι τον προτιμούσαν και οι πελάτες που ψώνιζαν στα μαγαζιά και τον έπαιρναν να κουβαλάει τα βαριά ψώνια μέχρι το σπίτι τους. Τον λυπόντουσαν και λίγο γιατί παρόλο που ήταν κουτσός έτρεχε πιο πρόθυμα στις δουλειές από όλους τους άλλους.



το πάρκο

ο Μπασάλας

Δεν πέρασε καιρός που του πρότειναν να πάει δουλάκι σε κάποιο πλουσιόσπιτο.

Πετούσε απ' την χαρά του. Θα είχε στεγνό και ζεστό μέρος να κοιμηθεί, θα μπορούσε να πλένεται και να τρώει. Θα γλίτωνε από τον φόβο της ζωής στο δρόμο.

Δούλευε βέβαια ολημερίς. Υπηρετούσε τα παιδιά της πλούσιας οικογένειας, μάζευε τα δωμάτια τους, συγύριζε τα παιχνίδια και τα βιβλία τους και όταν έλειπαν τα παιδιά δούλευε στους στάβλους και φρόντιζε τα άλογα που είχαν αγοράσει τα αφεντικά τους για να μαθαίνουν τα παιδιά τους ιππασία στον κήπο.

Αγαπούσε τα ζώα και τα περιποιούνταν καλά. Του είχαν δώσει και ένα δωματιάκι να κοιμάται μέσα στον στάβλο και όταν έκανε κρύο τον χειμώνα πήγαινε και κοιμότανε στα άχυρα μαζί με τα άλογα που τον κρατούσαν ζεστό.

Το χαμόγελο του μεγάλωνε παρά την σκληρή δουλειά. Όταν μάλιστα στο σπίτι κατάλαβαν ότι είχε πάει σχολείο πριν τον πόλεμο και ήξερε να διαβάζει και να γράφει, τον άφηναν να παίρνει τα σκισμένα και μουτζουρωμένα βιβλία στο δωματιάκι του στο στάβλο. Πριν να κοιμηθεί ξάπλωνε στα άχυρα και τα διάβαζε φωναχτά στα άλογα, ήταν οι μόνοι φίλοι που είχε τώρα πια. Έπαιζε σχολείο και παρίστανε τον δάσκαλο. Τους εξηγούσε κάποια δυσνόητα κομμάτια του βιβλίου και μετά τους έκανε ερωτήσεις. Έτσι κι αλλιώς δεν είχε καμιά ελπίδα να βρεθεί στο σχολείο ξανά. Με τις ιστορίες που διάβαζε παρηγοριόταν. Φαντάζονταν τα άλλα παιδιά μέσα στα βιβλία. Κι αυτά βασανίζονταν όπως κι αυτός, όμως κινδύνευαν περισσότερο και ζούσαν αλλόκοτες περιπέτειες. Η Αλίκη είχε χαθεί σε ένα κόσμο που όλα ήταν στραβά και παράξενα, στο Νησί των Θησαυρών οι πειρατές κλέβουν τον μικρό Τζίμ Χόκινς και ο Μόγλης είχε μεγαλώσει στην ζούγκλα σαν ζώο, για γονείς και αδέρφια είχε λύκους, χωρίς ανθρώπινη παρέα.



Το δωματιάκι του ήταν μικρό και κατασκότεινο. Είχε χώρο για πάτωμα, ένα σκαμνί κι ένα κρεβάτι. Από πάνω τα ξύλα και τα σανίδια της στέγης. Είχε βρει όμως μια τρύπα με ουρανό. Τα καλοκαιρινά βράδια παραμέριζε δυό σανίδια, ανασήκωνε με τρόπο τα κεραμίδια και μπορούσε να βλέπει τα άστρα και το φεγγάρι. Όλη μέρα δούλευε σκυφτός και δεν προλάβαινε να σηκώσει κεφάλι. Όμως τα καλοκαιρινά βράδια, στην στενή φωλίτσα του, τα άστρα ήταν δικά του.

Τότε τον έπνιγε η μοναξιά. Ορφανό και κουτσό παιδί σε μια χώρα αγριεμένη από τον πόλεμο που είχε τελειώσει. Ούτε με το όνομα του δεν τον φώναζαν.

Μια μέρα τα αφεντικά του ήταν θυμωμένα και ξεσπάγαν συνεχώς πάνω του. Όλη μέρα βρισιές και χτυπήματα. Το βράδυ κουκουλώθηκε με την παλιά κουβέρτα του αφού δεν είχε κανέναν να του κάνει μια αγκαλιά και σήκωσε τα κεραμίδια να δει τα άστρα. Εκεί ψηλά κανένα άστρο δεν ήταν μοναχό. Οικογένειες και παρέες μεγάλες, μικρά και μεγάλα μαζί, λαμπρά μαζί με αδύναμα όλα συντροφευμένα. Και κάθε παρέα κάτι σχημάτιζε: άλλη έναν μυθικό ήρωα, άλλη ένα ζώο, άλλη ένα φανταστικό πλάσμα. Ο Σκορπιός, ο Τοξότης, ο Δράκος. Μόνον αυτός ήταν μόνος εντελώς και κανείς δεν τον νοιαζόταν. Άρχισε να κλαίει σιγανά, σιγά- σιγά το κλάμα του έγινε μουρμουρητό και το μουρμουρητό νανούρισμα και νανουρίστηκε μονάχος με τα κλάματά του.

Ένωθε μόνος σαν την Αλίκη στην χώρα των θαυμάτων, σαν το μικρό κορίτσι που χάθηκε σε μια αλλόκοτη χώρα και δεν ήξερε από πού να γυρίσει πίσω. Ήταν ξένη παντού και δεν την καταλάβαινε κανείς. Ζώα και αυγά που μιλούσαν, μωρά που γίνονταν γουρούνια, κάμπιες που κάπνιζαν και οι άνθρωποι κουνιόντουσαν σαν τραπουλόχαρτα σε ένα χαρτοπαικτικό παιχνίδι.

Πολύ το αγαπούσε ο μικρός Μπασάλας αυτό το βιβλίο όχι όπως τα άλλα παιδιά για τα απίθανα και θαυμαστά που συμβαίνουν αλλά για την δύναμη της Αλίκης που άντεχε στη μοναξιά και τον φόβο. Δεν έπαυε να ρωτά για να μαθαίνει .μέχρι να βρει τον δρόμο του γυρισμού. Εξαντλημένος όπως ήταν, ένιωθε να παίρνουν σώμα μέσα

στο σκοτάδι τα φανταστικά πλάσματα της Αλίκης και να κυκλώνουν το κρεβάτι του. Τρόμαξε αλλά άκουσε μια τρυφερή φωνή να λέει:

-και εγώ μόνος μου είμαι

Κοιτάει καλά. Τι να δει; Ένα χοντρούλης τύπος με κασκετάκι τον κοιτούσε συμπονετικά.

Ο μικρός Μπασάλας σηκώθηκε τρομαγμένος.

- Μην φοβάσαι του είπε το περίεργο ανθρωπάκι και του χαμογέλασε.

Ήταν τόσο αστείο όταν γελούσε που ο μικρός Μπασάλας ξέχασε τον φόβο του.

Κατέβηκε από το κρεβάτι. Δεν είχε να ντραπεί που ήταν με κάτι παλιές πιτζάμες που του είχαν δώσει. Το ανθρωπάκι έτσι κι αλλιώς είχε πιο αλλόκοτα ρούχα.

Φορούσε ένα κοντομάνικο μπλουζάκι που έγραφε «ΧΑΜΩ» ΝΤΙ. Είχε μια ζώνη στο παντελόνι του που, αφού γυρόφερνε την χοντρούλα κοιλιά του, κρεμόταν από την μια μεριά ίσα κάτω στο χώμα και ναι αν κοιτούσες καλά έμπαινε μέσα στη γη. Αλλά δεν τον εμπόδιζε . Καθώς κουνιότανε η ζώνη τον ακολουθούσε με τόση ευκολία όση ένα κουτάλι που κινιέται μέσα στην σούπα, χωρίς να αφήνει πίσω του σημάδια. Κι ας ήταν η Γη στέρεη στα πόδια του. Του θύμισε καταδίκους που σέρνουν τη μπάλα τους. Μόνο που αυτή η μπάλα αν υπήρχε ήταν μέσα στη Γη.

- Είμαι ο Χάμω Ντι, είπε και έκανε μια περίεργη υπόκλιση. Όπως έσκυψε όμως κόντεψε να σωριαστεί χάμω γιατί η τεντωμένη ζώνη του τον έβγαλε από την ισορροπία και παρά τρίχα να τον ρίξει .

- Κι εμένα με λένε Μπασάλα, χαίρω πολύ. Από πού εμφανίστηκες;. Πώς μπήκες;

- *Ήρθε αμέσως ο Χάμω Ντι*

Πως δεν είσαι μόνο εσύ

Μοναχός σου, να σου πει.

Του απάντησε με ένα ποιηματάκι.

- Εσυ είσαι σαν τον Τουιντλντί από την Αλίκη στην χώρα των θαυμάτων.

- *Είναι αλήθεια πως πολλοί
Μου είπανε πως μοιάζω πολύ
Με της Αλίκης τον Ντουιντλι Ντι*

Ξανάπε ποιηματάκι

- *Μα τότε ποιος είσαι και του μοιάζεις τόσο;*
- *Είμαι ο Βάρος Ντι ως γνωστόν*

Πάνω στην γη πανταχού παρών

- *Ποιανου το Βαρος;*
- *Το δικο σου Βάρος
Της γιαγιάς το βάρος
Του μωρού το βάρος
Κανενός κουμπάρος.*
- *Μα η μπλούζα σου γράφει Χάμω Ντι*
- *Άλλοι με λένε Χάμω Ντι
Κι άλλοι με λένε Βάρος Ντι
Κι αφού δεν γίνεται άκρη να βγει
Να μεγαλώσει το όνομα μπορεί
Και να με λένε Μίστερ Χάμω Βάρος Ντι.*

Ο μικρός Μπασάλας έσκασε στα γέλια. Ξέχασε το παράπονο του και χάρηκε πολύ. Κάθε που άνοιγε το στόμα του ο Χάμω Βάρος Ντι

κάτι αστείο είχε να πει

(αμάν κόλλησε κι αυτός κι άρχισε να σκέφτεται με στιχάκια). Έπρεπε να του κάνει μόνο ερωτήσεις για να γελά συνεχώς.

- Ο Τουιτλντι ήταν πάντα με τον Τουιτλνταμ, το διδυμο αδελφό του. Έχεις και εσύ αδελφό;

- *AXXXX, μην μου θυμίζεις αυτό
Είμαι έρημο και μοναχό
Σε όλα τα πράγματα κολλώ*

Αλλά δεν έχω αδελφό

είπε και έβαλε τα κλάματα. Μετά ξανάρχισε

- *Έχει βάρος η μοναξιά*

Να μην έχεις συντροφιά;

Έχει βάρος η καρδιά

Που είναι πάντα μοναχιά;

Να ένα Βάρος με βαριά καρδιά, σκέφτηκε ο Μπασάλας αλλά συγκρατήθηκε να μην γελάσει με το αστείο που σκέφτηκε.

- *Μα τι λες; Έχεις τόσα σπρωξίματα και τραβήγματα και ζουλίγματα και στομπίγματα που είναι σαν κι εσένα. Είστε όλοι μια μεγάλη παρέα.*

Καθένας μόνος αλλά και όλοι μαζί.

- *Σπρωξίματα, σκουντήματα*

Λογιών μαλιοτραβήγματα

Όλα έχουν προβλήματα

Είναι όμως ταιριασμένα

Αδελφάκια αγαπημένα

Δίδυμα και μονιασμένα

Ο Ντούιντλιντι έχει τον Ντουιντλιντάμ αδελφό

Και ο Σπρω Ντι τον Ξου Ντα, ζευγάρι ταιριαστό

Μα εγώ ο Χαμω Βαρος Ντι

Τον αδελφό μου δεν τον έχω βρει

- *Τι εννοείς; Εγώ δεν είδα ποτέ μου τέτοια ζευγάρια. Σίγουρα θα έχεις λάθος, θα τα παραλές. Όπως είσαι εσύ μοναχό θα είναι και το πέταγμα, το σπρώξιμο, το γλίστρημα, το βούλιαγμα.*

- *Την αρβύλα σου σπρώξε με το χέρι*

Και βαλε μάτι κοφτερό σαν το νυστέρι

Μπροστά από το κρεβάτι του είχε ο Μπασάλας τις χοντρές, βαριές αρβύλες που είχαν ξεμείνει από τον πόλεμο και του τις είχαν δώσει για να κάνει τις δουλειές του

στάβλου. Όταν έμπαινε στο σπίτι του δίναν άλλα παπούτσια, πιο καθαρά και ελαφρά αλλά μόλις έβγαινε του τα παίρναν, Ο μικρός Μπασάλας έκανε ότι του είπε ο Χάμω Βάρος Ντι. Έσκυψε και προσεκτικά έσπρωξε τις αρβύλες. Φοβόταν και λίγο. Τόσα αλλόκοτα είχαν συμβεί. Μην πεταχτεί κανένα ανθρωπάκι από τις αρβύλες και του δώσει καμιά φάπα!

Όμως δεν συνέβη τίποτα.

- Δεν βλέπω τίποτα
- *Ξέχασα ότι είσαι ανθρώπινο παιδί*

Που τις δυνάμεις του κόσμου δεν μπορεί να δει.

είπε ο Χάμω Ντι κι εβγαλε το καπελάκι του. Με μια ευγενική υπόκλιση και μια κυκλική κίνηση το φόρεσε στο κεφάλι του μικρού Μπασάλα.

- *Τώρα πια θα είναι δυνατό να βλέπεις κι εσύ ότι δω εγώ*

Ο μικρός Μπασάλας γύρισε να κοιτάξει την αρβύλα. Έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Πράγματι ένα μικρό ανθρωπάκι ολόιδιο με τον Χαμω Βαρος Ντι στεκότανε πάνω στην αρβύλα. Έβγαλε το καπέλο – το ανθρωπάκι εξαφανίστηκε. Το ξανάβαλε – εμφανίστηκε. Κοίταξε το σκαμνί του φορώντας το καπέλο. Κι εκεί ένας μικρός Χαμω ντι!

- Αυτά είναι το βάρη, σκέφτηκε.

Πράγματι όπου και να κοίταζε έβλεπε τα ανθρωπάκια βάρη. Στο κρεβάτι του, σε ένα παγούρι με νερό.

- *Αλλά που είναι τα άλλα ζευγάρια που μου είπε ;*

Δοκίμασε να σπρώξει την αρβύλα σιγά- σιγά και πράγματι! ... καθώς έσπρωχνε εμφανίστηκαν δύο μικρά –μικρά ανθρωπάκια πλάτη με πλάτη ανάμεσα στο χέρι του και την αρβύλα. Το ένα έσπρωχνε την αρβύλα και το άλλο το χέρι του.

Τρομαγμένος τράβηξε το χέρι του και τα ανθρωπάκια εξαφανίστηκαν

- *Φοβήθηκες; Τι έπαθες;*

Κάτι καινούριο έμαθες; Ρώτησε γελώντας ο Βάρος Ντι.

Ντράπηκε ο μικρός Μπασάλας, ξαναέβαλε το χέρι του και έσπρωξε μαλακά. Αμέσως εμφανίστηκαν τα δύο ανθρωπάκια που ήταν πολύ μικρότερα από τον Χάμω βάρους ντι της Αρβύλας, και όσο περισσότερο έσπρωχνε, τόσο μεγάλωναν κι αυτά. Φορούσαν ολόδια ρούχα και στέκονταν πλάτη με πλάτη. Αυτό που έσπρωχνε την αρβύλα είχε μπροστά στο φανελάκι του γραμμένο: ΣΠΡΩ ΝΤΙ. Και το άλλο, που έβαζε κόντρα στο χέρι του είχε στο δικό του φανελάκι μπροστά γραμμένο ΞΟΥ ΝΤΑ.



Έσπρωχνε ο μικρός Μπασάλας, σπρώχναν κι αυτά και μεγάλωναν κι ας μην σερνόταν ακόμα η αρβύλα.

-Φαίνονταν πολύ χαρούμενα. Χαμογελούσαν, πείραζαν το ένα το άλλο και βάζαν δύναμη. Ήταν ολόδια μεταξύ τους σαν δίδυμα.

- Αυτά είναι τα διδυμάκια τελικά, σκέφτηκε ο μικρός Μπασάλας.
- Τώρα βλέπεις κι εσύ

Δυό αδελφάκια που είναι μαζί;

Ο Ξου Ντα και ο Σπρώ Ντι

κοντρα εδώ και σπρώξε εκεί

διδυμάκια απ' την αρχή.

Τέτοιες δυνάμεις που είναι μαζί

Είναι γεμάτη όλη η γη.

Μόνη εξαίρεση τρανή

Ο κακομοίρης Βάρος Ντι.

Συνέχισε να σπρώχνεις όμως εσύ.

Την ίδια στιγμή πρόσεξε στον πάτο της αρβύλας κάποια κίνηση. Κι άλλο ζευγάρι μικροσκοπικά διδυμάκια που κρατιόντουσαν χέρι με χέρι. Στις μπλούζες τους έγραφαν Τραβ Ντι και Μποδ Ντα. Ο Τραβ Ντι με το ελεύθερο χέρι του βασιτιόταν από τη Γη δυνατά και ο Μποδ Ντα από την σόλα της αρβύλας.

Ο μικρός Μπασάλας χάζεψε και σταμάτησε να σπρώχνει. Μεμιάς εξαφανίστηκαν όλοι. Έμεινε μόνος του ο μικρός Βάρος ντι της αρβύλας

- Χουμ, σκέφτηκε ο Μπασάλας να δεις που αυτοί εμφανίζονται και εξαφανίζονται από το σπρώξιμο μου.

Πράγματι. Ξανάρχισε να σπρώχνει με προσοχή και τους είδε να εμφανίζονται. Κι όχι μόνο αυτό. Τους είδε και να μεγαλώνουν σιγά –σιγά. Όσο έσπρωχνε πιο γερά τόσο ο Σπρω Ντι και ο Ξου Ντα μεγάλωναν αλλά το ίδιο συνέβαινε και με τα άλλα διδυμάκια. Και ήταν όλα τους ίσα. Όσο μεγάλωνε ο Σπρω Ντι τόσο και ο Ξου ντα, τόσο και ο Τραβ Ντι τόσο και ο Μποδ Ντα .

- Μωρέ η αρβύλα είναι ακίνητη και εδώ κάνουν πάρτι, σκέφτηκε ο Μπασάλας
Αλλά και η αρβύλα δεν έμεινε ακίνητη για πολύ. Μόλις το σπρώξιμο του μικρού

Μπασάλα-έγινε τόσο μεγάλο ώστε ο Τραβ Ντι και Μποδ Ντα στον πάτο της αρβύλας φτάσανε τα γράμματα της μπλούζας του Χάμω Βάρος Ντι, τότε τα αδέρφια Τραβ Μποδ σταμάτησαν να μεγαλώνουν. Ο Σπρω Ντι και ο Ξου Ντα συνέχισαν να μεγαλώνουν κι άλλο και η αρβύλα τότε άρχισε να κινείται με τα αδέρφια Σπρω-Ξου να κοροϊδεύουν τους Τραβ- Μποδ

Τι περίεργο πράγμα !

Τράβηξε το χέρι του ξανά και εξαφανίστηκαν.

Είχε δίκιο τελικά ο κακομοίρης ο Χάμω Βάρος Ντι. Παντού υπήρχαν διδυμάκια.
Πώς το 'χε πει;

«Σπρωξίματα, σκουντήματα

Λογιών μαλιοτραβήγματα

Όλα έχουν προβλήματα

Είναι όμως ταιριασμένα

Αδελφάκια αγαπημένα

Δίδυμα και μονιασμένα

- Ε, ρε κακομοίρη Βαρος Ντι, σκέφτηκε και του έριξε ένα βλέμμα κατανόησης.

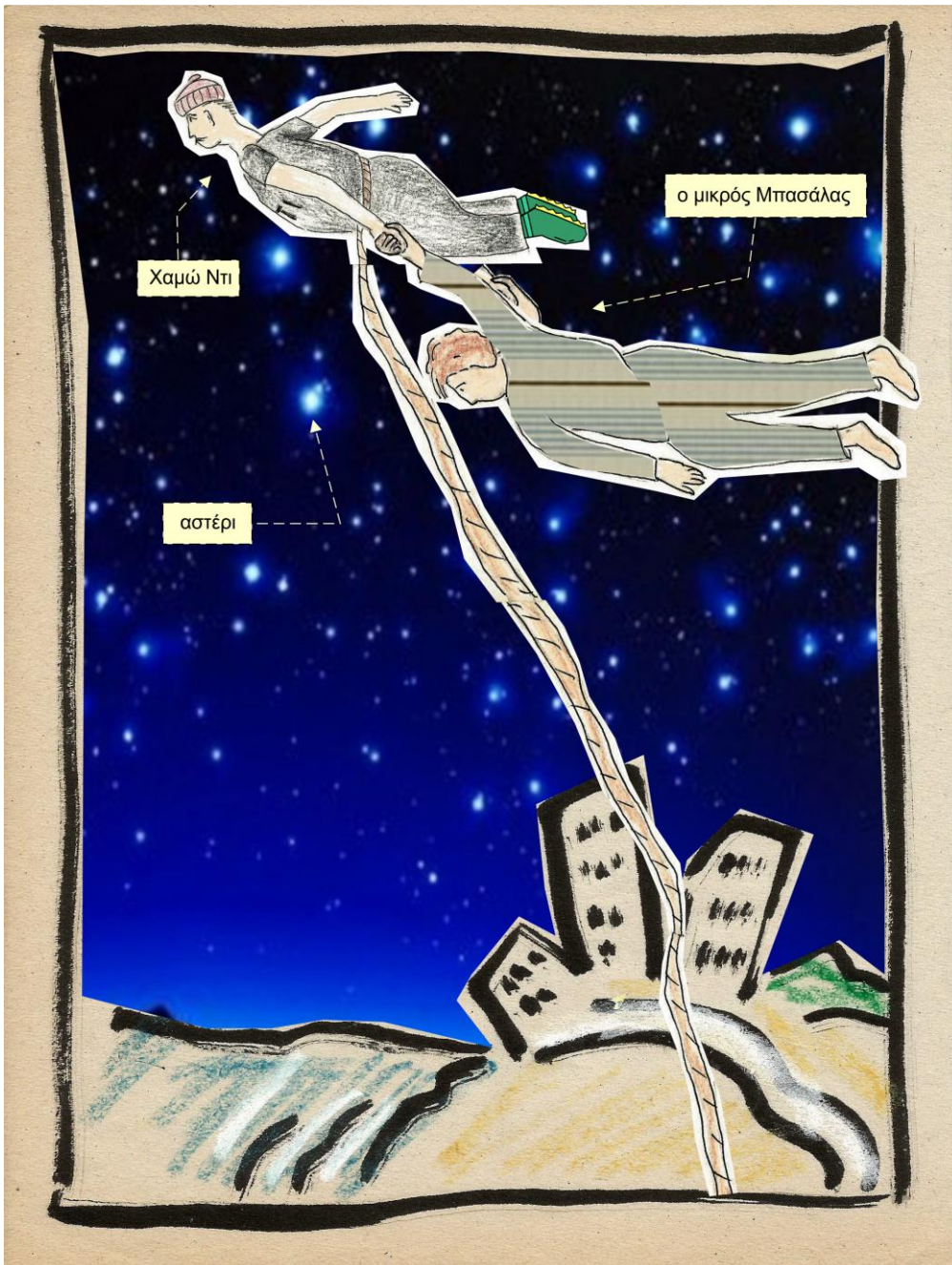
Ήταν όμως περίεργος, ήθελε να του φύγει κάθε αμφιβολία. Πώς δεν το 'χε καταλάβει τόσο καιρό; Μια ιδέα του πέρασε από το μυαλό. Έβγαλε από κάτω μέσα από το κούφιο πόδι του κρεβατιού του το σακουλάκι με τους θησαυρούς του. Φτερά πουλιών, χρωματιστές πέτρες, μία περίεργη βίδα και ένα μεγάλο κομμάτι μαγνήτη. Πήρε το μαγνήτη και τον έφερε κοντά στις μεταλλικές αγκράφες της αρβύλας του. Τώρα να δούμε τι θα γίνει. Εδώ δεν μπορεί να έχει διδυμάκια. Μόνο ο μαγνήτης είναι που τραβά, σκεφτόταν

Όμως όχι ! Καθώς φορούσε ακόμα το καπελάκι μπορούσε να δει ένα καινούργιο ζευγάρι να εμφανίζεται. Έμοιαζε με τον Τραβ Ντι και Μποδ Ντα. Μόνο που δεν πιάνονταν χέρι χέρι αλλά είχαν δεμένα τα ζωνάρια τους έτσι που η ζώνη του ενός είχε συνέχεια τη ζώνη του άλλου. Ο Τραβ Ντι τραβούσε την αγκράφα της αρβύλας και ο Μποδ Ντα τον μαγνήτη και η ζώνη ανάμεσά τους ήταν τεντωμένη. Σαν ξεμάκραιναν ή ζώνη λείπαινε και αδυνατίζε, σαν μια τσίχλα που την τραβάς από τις δυο άκρες της και οι ίδιοι κόνταναν τοσο που πήγαιναν να χαθούν. Όταν όμως πλησίαζε το μαγνήτη η ζώνη χόντραινε και δυνάμωνε πάλι και οι Τραβ Μποδ ψήλωναν.

Ο Χαμω Βαρος Ντι ειχε δικιο! Αυτος ο κοσμος είναι γεμάτος ζευγαρια. Δεν μπορεί λοιπόν, κάπου θα υπάρχει και το ζευγάρι του κακομοίρη του Χάμω Ντι.

- Θα σε βοηθήσω, του λέει. Με έπεισες. Πάρε πίσω το καπελάκι σου, δεν είναι ανάγκη να δω άλλα ζευγάρια. Εσύ αδερφέ μου είσαι πιο μοναχός κι από μένα. Εγώ κάποτε ελπίζω να βρω φίλους και ένα κορίτσι να αγαπήσω. Εσύ πού θα βρεις τον δίδυμο σου;
- ΕΕεευχαριστώ, τραύλισε ο Χάμω Ντι που έχανε τα λόγια του όταν αισθανόταν συγκινημένος. Να και κάτι ακόμα που τον έκανε να μοιάζει με το μικρό Μπασάλα
- Θα γυρίσουμε όλο τον κόσμο, θα κοιτάξουμε παντού. Πίσω από ντουλάπες, μέσα σε μυστικά συρτάρια, κάτω από χαλιά, σε σκοτεινά υπόγεια και αραχνιασμένες σοφίτες, είπε το αγόρι αποφασισμένο.
- Δεν έχει νόηηση..μα, τραύλισε ξανά ο Χάμω Ντι. Έψαξα παντού, έφαγα την γη. Δεν υπάπαπαπαπαρχει ο δίδυμος μου.
- Τότε θα ψάξουμε και στην θάλασσα, θα ψάξουμε και στον ουρανό, στα άστρα και στον ήλιο.
- *Στην θάλασσα όταν ζυγώσω
φοβάμαι κοροϊδία
Την Άνωση θα ανταμώσω
και τότε, δυστυχία*
- Αυτό είναι. Δεν θα έψαξες καλά στην θάλασσα γιατί φοβάσαι αυτή την Άνωση που λες. Θα σε κρατάω απ' το χέρι να μην φοβάσαι και θα ψάξουμε όλο το βυθό. Κάθε ορφανό παιδί ξέρει κάτι παραπάνω από τον φόβο. Θα είμαστε μαζί
- *Ναι αλλά πώς θα αναπνέεις εσύ;
Παίρνεις ανάσα κάθε στιγμή.
Είσαι άνθρωπος και χρειάζεσαι οξυγόνο
Κάτω από την θάλασσα δεν ζεις πολύ χρόνο...*

Εκεί όμως που ρωτούσε με απορία ο Χαμώ Ντι μια λάμψη άστραψε στα μάτια του. Έκλεισε το μάτι πονηρά στο μικρό -και τον έπιασε από το χέρι. Πριν να προλάβει να φοβηθεί ο μικρός Μπασάλας, το περίεργο ανθρωπάκι είχε βγάλει ένα καινούργιο καπελάκι από κάποια τσέπη του, το γύρισε ανάποδα και του το φόρεσε. Ο Μπασάλας ένιωσε να χάνει βάρος, να γίνεται ελαφρός σαν μπαλόκι. ΠΑΜΕ, φώναξε ενθουσιασμένος ο Χάμω Ντι



Έκανε ένα μεγάλο βήμα και μαζί του κι ο Μπασάλας. Τι βήμα δηλαδή; Πήδημα. Σαν να φορούσε τα παπούτσια του γίγαντα και κάθε βήμα του ήτανε πεντακόσια ανθρωπινά. Με ένα φτάσανε στην πόρτα. Την άνοιξαν και με τρία βήματα είχαν διασχίσει όλη την πόλη που κοιμόταν στο σκοτάδι. Ευτυχώς! Σκέψου τρομάρα που θα έπαιρνε όποιος έβλεπε ένα παιδί να βαδίζει σαν να πετά!

Με άλλα τριάντα βήματα φτάσαν στην ακρογιαλιά.

- Κρατήσου καλά, φώναξε ο Χάμω Ντι και του σφιξε πιο πολύ το χέρι.

Με ένα βήμα πετούσαν πάνω από την θάλασσα. Ο Μπασάλας έκλεισε τα μάτια του από το φόβο. Τώρα θα με πνίξει ο παλαβός, σκέφτηκε. Πού έμπλεξα; Δεν πετάμε και πρέπει σε λίγο να βρούμε κάπου να πατήσουμε αλλιώς θα βυθιστούμε.

- ΤΑΚ, άκουσε και ένιωσε να πατά κάπου σταθερά.

Άνοιξε τα μάτια του και είδε ότι είχαν προσγειωθεί πάνω σε ένα καράβι που έπλεε στα ανοιχτά. Πριν προλάβει να τους δει ο τιμονιέρης μέσα στην νύχτα κάμαν άλλο ένα βήμα και ξανά βρεθήκαν στο αέρα. Το φεγγάρι έφτιαχνε ένα ασημένιο δρόμο στα μαύρα κύματα. ΤΑΚ ξαναπάτησαν σε άλλο καράβι και πήραν φόρα, ΤΑΚ σε άλλο, ΤΑΚ σε άλλο, ΤΑΚ- ΤΑΚ –ΤΑΚ –ΤΑΚ περνούσαν την θάλασσα πατώντας πάνω σε καράβια λες και περνούσαν ένα ρυάκι πηδώντας πάνω σε πετρούλες, ενώ ο μικρός Μπασάλας κρατούσε το καπελάκι του στο χέρι για να μην το πάρει ο άνεμος. Πώς και δεν βουλιάζουν όλα αυτά τα πελώρια πλοία; Ρώτησε ο μικρός Μπασάλας που ποτέ μέχρι τώρα δεν είχε βρεθεί στη θάλασσα και πάντα είχε αυτή την απορία από τις ιστορίες που διάβαζε.

- *Το καπελάκι στο κεφάλι σαν θα στρίψεις*

Καινούργια πράγματα θα δεις

Και εκείνη που με προκαλεί

Θα τη γνωρίσεις

Είπε ο Χάμω Βάρος Ντι δίχως να διακόψει το ταξίδι του

Ο μικρός Μπασάλας έστριψε το καπελάκι του πίσω και τότε είδε ένα παράξενο θέαμα: όχι μόνο κάποιον σαν και τον Χαμω Βάρος Ντι σε κάθε πλοίο αλλά και

ένα αλλόκοτο ζευγάρι ή μάλλον «πολυάρι»: Μια κοπέλα που έγραφε στο μπλουζάκι της Άνωση και έμοιαζε με τον Σπρω Ντι έσπρωχνε δυνατά το πλοίο προς τα πάνω ενώ η αδελφή της που θα ‘πρεπε να είναι σαν τον Ξου Ντα είχε μοιραστεί σε μυριάδες μικρούς Ξου Ντα, σαν τα καρφιά στο στρώμα του φακίρη, σαν τα πολλά μικρά ψαράκια που μαζεύονται το καλοκαίρι κάτω από τις βάρκες .

Στέκονταν πλάτη με πλάτη με την Άνωση σπρώχνοντας το νερο.

- ααααααυτηηηη η ανόοοοοοηη ή Ααααααανωση και το βρωωωωωμο τσούουουρμo της, ειπε ο Χαμω Βαρος Ντι που τράβλιζε και όταν θύμωνε. Εξ αιτίιιιιιιις της δεν με λογαριάαααααζουν όσο αξίιιιιζω στη θάαααααλασσα.

Ο Μικρος Μπασάλας έβρισκε θαυμάσιο το θέαμα αλλά ένα τελικό

ΤΑΚ ξανακούστηκε και τώρα βρέθηκαν πάνω σε ένα γιγάντιο υποβρύχιο που ήταν αραγμένο στο λιμάνι ενός νησιού. Ένας φρουρός πλησίασε να δει τι ήταν αυτός ο θόρυβος. Ο Χάμω Βάρος Ντι έκανε νόημα στο παιδί να μην βγάλει τσιμουδιά και να κάνει πολύ μικρά βηματάκια . Χωρίς το κανονικό του βάρος οι αρβύλες του δεν ακούγονταν πάνω στα σίδερα. Πέρασαν πίσω από το φρουρό και χώθηκαν μέσα στο υποβρύχιο. Όλοι κοιμόντουσαν. Βρήκαν στην πρύμνη του μια μικρή άδεια καμπίνα και ο Μπασάλας ξάπλωσε στο κρεβάτι αφήνοντας το χέρι του Βαρος Ντι. Αμέσως βρήκε το κανονικό του βάρος και νύσταξε. Θυμήθηκε ότι η περιπέτεια αυτή του είχε κόψει τον ύπνο, τα βλέφαρα του βάρυναν και σε λίγο είχε αποκοιμηθεί.

Πέρασαν πολλές ώρες και ο μικρός Μπασάλας ξύπνησε από ένα βουητό.

- Τι ακούγεται; Ρώτησε τον φίλο του ανήσυχος.

- Καλημέρα, του απάντησε χαμογελαστός

Ξέρεις από βάρος εσύ

Και κάνεις ύπνο βαρύ, αστειεύτηκε

- Ασε τα αστεία, τι είναι αυτό το βουητό;

- Το βουητό να μην σε ανησυχεί

Σε υποβρύχιο έχεις κοιμηθεί

Που έχει βάλει μπρος την μηχανή

- Δηλαδή ταξιδεύουμε κάτω από την θάλασσα;
- Τα υποβρύχια ταξιδεύουν στο βυθό

Και τ' αεροπλάνα στον ουρανό

Μα το διδυμάκι μου δεν μπορώ να βρω.

Τότε ο Βάρος Ντι του εξήγησε ότι ενώ ο Μπασάλας κοιμότανε μια ολόκληρη μέρα από την κούραση και της αγωνίες του ταξιδιού του, το υποβρύχιο είχε ξεκινήσει.

Μόλις βυθίστηκε ο Βάρος Ντι κοίταξε παντού με τα όργανα του υποβρυχίου.

Ραντάρ, σόναρ, βυθόμετρα τίποτα δεν έδειχνε κάποια δίδυμη δύναμη του βάρους.

Ήταν αόρατος για τους ανθρώπους και ούτε τα σίδερα δεν τον κρατούσαν. Βγήκε

λοιπόν και κολύμπησε στο βυθό αλλά ενώ είδε ένα σωρό δίδυμες δυνάμεις δεν

βρήκε πουθενά την δική του. Απογοητευμένος εξήγησε στον Μπασάλα ότι το

υποβρύχιο σε λίγες ώρες θα βγει στην επιφάνεια και θα αράξει στον ναύσταθμο για τα πολεμικά πλοία. Θα βγούνε μαζί και θα γυρίσουνε στο δωματιάκι του Μπασάλα

- τότε θα πρέπει να πούμε αντίο

γιατί ψάξαμε πια σε κάθε σημείο, είτε με κατεβασμένο κεφάλι.

- έλα τώρα μην απογοητεύεσαι. Ψάξαμε στην γη , ψάξαμε στην θάλασσα, πού δεν ψάξαμε;

- Ψάξαμε παντού

Δεν έχει αλλού.

- θα ψάξουμε στους φίλους μου, στα άστρα. Εκεί πάνω στον ουρανό είναι όλα αδελφωμένα. Αν ο αδελφός σου δεν είναι στην γη και δεν είναι στην θάλασσα τότε θα είναι στο διάστημα.

- Δεν μπαίνει το πείσμα μου σε ψυγείο

Θα βρω τον αδελφό μου στο αστεροσκοπείο, ανακοίνωσε χαρούμενος ο Χάμω Βάρος Ντι και σκάσανε στα γέλια.

Ο Μπασάλας ξανακοιμήθηκε –πολύ νύστα έχει αυτή η περιπέτεια σκέφτηκε- ώσπου τον σκούντησε ο Χάμω Βάρος Ντι και πιάνοντας τον από το χέρι βγήκαν από το υποβρύχιο που είχε αράξει στον ναύσταθμο και αρχίσαν πάλι τα γιγάντια βήματα. Ταξίδεψαν μια νύχτα και μια μέρα. Τη νύχτα πάνω από πόλεις και κατοικημένα μέρη. Τη μέρα πάνω από δάση και ερημιές.

Νύχτωνε πάλι όταν φτάσαν στο αστεροσκοπείο.

Ο Χάμω Βάρος Ντι ξεκλείδωνε τις πόρτες για τον Μπασάλα. Μπήκαν σε αίθουσες με οθόνες, μετρητές και όργανα που δεν μπορούσαν να μαντέψουν την χρησιμότητα τους. Φτάσαν στην κεντρική αίθουσα όπου υπήρχε ένα τεράστιο παλιό τηλεσκόπιο, ένα τηλεσκόπιο όπως αυτά που είχε διαβάσει στις ιστορίες το Ιουλίου Βέρν. Κοίταξε με αυτό και είδε ένα κοκκινωπό πλανήτη εμπρός του. Άπλωσε το χέρι του για να τον πιάσει σαν να ήταν μπαλόκι και το χέρι του βρήκε το μοχλό που έστριβε το τηλεσκόπιο. Αργά αργά το τηλεσκόπιο διέσχισε το σκοτεινό διάστημα και σταμάτησε σε έναν άλλο πλανήτη. Ο μικρός Μπασάλας δεν μπορούσε να μιλήσει από την χαρά και τον θαυμασμό του.

- Εδώ, ψιθύρισε στον Βάρος Ντι, εδώ θα τα βρούμε όλα αδερφέ.

Πέρασε ώρες πολλές χαζεύοντας το διάστημα και δίπλα του ακουγόταν συνεχώς η ίδια ανήσυχη ερώτηση:

- *βλέπεις τον αδελφούλη μου ψηλά εκεί
ή κάθε ελπίδα έχει πια χαθεί;*

Είχε ξεχάσει να φορέσει το καπελάκι του Χάμω Βάρος Ντι για να μπορέσει να διακρίνει τον δίδυμο. Μόλις το έβαλε κοίταξε με προσμονή αλλά απογοητεύτηκε. Δεν μπορούσε να βρει κάτι που να του μοιάζει. Μόνο που τώρα διέκρινε κάτι λεπτές κλωστούλες χρωματιστές. Ξεκινούσαν από τους κοντινούς πλανήτες –μπορούσε και να τους ονομάσει, έβλεπε τον Άρη, την Αφροδίτη, τον Ερμή- και πήγαιναν στον Ήλιο. Γύρισε και προς το φεγγάρι. Μια ασημένια κλωστούλα έφευγε από την Σελήνη και έρχονταν προς την Γη.

- Καινούρια μυστήρια, σκέφτηκε μπερδεμένος.

- Βλέπεις τον αδελφούλη μου ψηλά εκεί ή κάθε ελπίδα έχει πια χαθεί; Ακούστηκε για άλλη μια φορά η φωνή του φίλου του
- ΕΕΕΕ, όχι αλλά ψάχνω, απάντησε
- Δεν είναι ώρα τώρα να σκέφτομαι νέα μυστήρια, είπε στον ονειροπόλο εαυτό του. Έχω δώσει υπόσχεση να βρω τον δίδυμο του φίλου μου. Πρέπει να συγκεντρωθώ

Αλλά όσο κι αν έψαχνε δεν μπορούσε να τον βρει. Στο τέλος πονέσανε τα μάτια του από τις ώρες τις παρατήρησης. Είχε δει άστρα και γαλαξίες, δορυφόρους και νεφελώματα αλλά όχι αυτό που έψαχναν.

Πάμε και στα ραδιοτηλεσκόπια, είπε αποφασιστικά. Το ραδιοτηλεσκόπιο μπορεί και βλέπει φώς που δεν βλέπει κανένα μάτι ζώου ή ανθρώπου. Με τα φωτεινά σήματα αυτά δημιουργούν μετά εικόνες που βλέπουν και άνθρωποι. Είμαι σίγουρος ότι θα βρεθεί έτσι. Θα πάρεις κανένα σήμα από τον δίδυμο σου και θα ξεκινήσετε ραδιο- αλληλογραφία.

Χαθήκαν ξανά στους ατέλειωτους διαδρόμους αλλά τελικά βρήκαν την αίθουσα που έψαχναν. Μια γυαλιστερή ταμπέλα έγραφε : ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟ GROTE REBER αλλά υπήρχε και μια μικρότερη που έγραφε: ΣΥΣΤΗΜΑ ΛΗΨΗΣ ΣΗΜΑΤΩΝ ΕΞΩΓΗΙΝΩΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΩΝ. Μόλις άνοιξαν την πόρτα της αίθουσας τους περίμενε μια έκπληξη. Δεκάδες οθόνες φωτίζαν με ένα περίεργο γαλάζιο φως. Μπροστά στην μεγαλύτερη, σκαλίζοντας με μανία κάποια όργανα καθόταν ένα μικρόσωμο ανθρωπάκι που φορούσε κάτι σαν χιτώνα .

- Αμάν, ένας εξωγήινος, φώναξε ο Μπασάλας
- ΙΙΙΙΙΙΙ, τσίριξε το ανθρωπάκι. Όμως δεν ήταν εξωγήινος. Ήταν ένα μικρό κορίτσι.
- Ποιος είσαι συ; Πώς βρέθηκες εδώ; Ρώτησε θυμωμένα το κορίτσι για να ξεπεράσει την τρομάρα

- Εσύ ποια είσαι και γιατί έχεις ντυθεί εξωγήινη; Τι κάνεις εδώ; Ρώτησε με την σειρά του το αγόρι.
- Με λένε Μαρία Αστίου και είμαι η κόρη του καθηγητή Αστίου, που είναι διευθυντής του προγράμματος παρακολούθησης σημάτων. Ο πατέρας μου με αφήνει να έρχομαι εδώ. ΕΓΩ δεν είμαι εξωγήινη! Αυτό είναι το αγαπημένο μου φόρεμα. Αλλά ΕΣΥ σίγουρα είσαι ένας κλέφτης και μάλιστα ντυμένος με πιτζάμες.



- Όχι, όχι, ήρθα να κοιτάξω τα άστρα για να βοηθήσω τον φίλο μου είπε ο Μπασάλας και κοκκίνισε για τις πιτζάμες του.
- Ποιόν φίλο σου δεν βλέπω κανένα

Τότε θυμήθηκε ο Μπασάλας ότι ο Χάμω Βάρος Ντι είναι αόρατος για τους άλλους. Έβγαλε το καπελάκι του και το φόρεσε στο κορίτσι που μπόρεσε να τον δει. Έπειτα της διηγήθηκε όλη την περιπέτεια και την αναζήτηση τους

- Αχ πώς σε καταλαβαίνω, αναστέναξε με την σειρά της. Αν είχα κι εγώ παρέα θα ήμουν νυχτιάτικα εδώ; Δεν έχω αδέρφια και όλοι στο σχολείο με φωνάζουν Ούφο.
- Είναι ο πατέρας σας εξωγήινος, δεσποινίς. Μήπως να τον ρωτήσουμε για το διδυμάκι μου; Ρώτησε με ελπίδα ο Χάμω Βάρος Ντι.
- ΧΑχαχαχα, έσκασε στα γέλια το κορίτσι. Όχι καλέ, με λένε Ούφο γιατί είμαι πολύ έξυπνη και έχω περάσει 4 τάξεις μπροστα από τα παιδιά της ηλικίας μου αλλά δεν έχω φίλες και φίλους. Είμαι η πιο μικρή αλλά όλοι με ζηλεύουν που πάω καλύτερα στα μαθήματα απ' αυτούς. Δεν μου μιλάνε κι εγώ από πείσμα βάζω το αγαπημένο μου φόρεμα και έρχομαι τα βράδια να ψάξω για φίλους σε άλλους πλανήτες. Σε αυτή την αίθουσα καταλήγουν τα σήματα από κεραιές που ψάχνουν το διάστημα για σήματα από εξωγήινους πολιτισμούς.
- Λες να είναι ο δίδυμος μου εξωγήινος; Σκέφτηκε ο Χάμω και τα παιδιά σκάσαν στα γέλια.
- Για κάτσε να σε δω καλύτερα, είπε το κορίτσι. Για σουλουπώσου λίγο. Μάζεψε καλέ την ζώνη σου που κρέμεται!

Στα κορίτσια βλέπετε αρέσει να παίζουν τις μαμάδες όταν στριμωχτούν!

Η Μαρία έπιασε την ζώνη του Χάμω αλλά όσο και να τραβούσε από την γη έβγαινε και άλλη.

- Μην παιδεύεσαι, της εξήγησε το ανθρωπάκι. Έτσι γεννήθηκα

- Αχ, καλέ αυτή κουνιέται από μόνη της. Ένωσα ένα τράβηγμα. Κι άλλο ένα. Κι άλλα δύο στην σειρά πιο κοφτά. Μοιάζουν με τα σήματα που ψάχνουμε από τους εξωγήινους ή με τα σήματα Μορς που μαθαίνουν να στέλνουν οι πρόσκοποι με φακούς.

Τα μάτια του Χάμω και του Μπασάλα ανοίξαν με έκπληξη.

- Τακ, ταααακ, παύση, τακ, τακ, τακ ... Άρχισε να κάνει η Μαρία καθώς τραβούσε και άφηγε την ζώνη. Όταν ήμουν μικρότερη πήγαινα στους προσκόπους και τα θυμάμαι.
- Δεν καταλαβαίνω... Τι κάνεις εκεί; Υπάρχει κάποιος κάτω από την γη και σου στέλνει σήματα; Ρώτησε τρομαγμένος ο Χάμω Ντι.
- Βέβαια, έχει πολύ πλάκα απάντησε το κορίτσι. Είπαμε γειά σου και μετά με ρώτησε τι καιρό κάνει στον Πάνω κόσμο, απάντησε το κορίτσι σκάζοντας στα γέλια.
- Κα- κα- κάποιο υποχθόνιο τέρας είναι δεμένο από την ζώνη μου, τραύλισε πανικόβλητος ο Χάμω Βάρος Ντι.
- Δεν νομίζω ότι είναι τέρας, του είπε αυστηρά το κοριτσάκι.
- Ρώτα τον, ρώτα τον, είπε ο μικρός Μπασάλας που είχε τρομάξει κι αυτός.
- Πιφφφ, αγόρια, τους απάντησε με περιφρόνηση. Εμείς τα κορίτσια είμαστε εκατό φορές πιο γενναίες από σας. Μόλις δεν βλέπετε και δεν καταλαβαίνετε κάτι φτιάχνετε με την φαντασία σας τέρατα.
- Καλά τα λέτε δεσποινίς, είπε χλωμός ο Βάρος, αλλά δεν είστε εσείς δεμένη με κάποιο πλάσμα μέσα στην γη.

Η Μαρία Αστρίου κατάλαβε την αγωνία του και σοβαρεύτηκε.

- Είναι δυνατόν να το ρωτήσω εάν είναι τέρας; Μόλις γνωριστήκαμε. Εσένα πώς θα σου φαίνονταν εάν ένα κορίτσι σε ρώταγε εάν είσαι τέρας μόλις σε γνώριζε; Το ορφανό παιδί κοκκίνισε. Δεν τα καταφέρνω με τα κορίτσια, σκέφτηκε μπερδεμένος.

Έτσι ξεκίνησε μια ολόκληρη κουβέντα με τραβήγματα ζώνης μέχρι να ξεπεράσουν όλοι την έκπληξη και τον φόβο τους. Στην αρχή οι ερωτήσεις ήταν γενικές και ευγενικές: Πώς είστε; Πώς είναι η υγεία σας; Πώς περνάτε τον ελεύθερο χρόνο σας; Σαν αλληλογραφία σε ξένη γλώσσα με ένα παιδί από άλλη χώρα.

Ο μικρός Μπασάλας σαν να είχε μείνει παραπέρα, σαν να σκεφτόταν όσο γίνονταν όλα αυτά. Και ξαφνικά το προσωπό του φωτίστηκε: η ζώνη του Χαμω Βάρος Ντι ήταν σαν τις κλωστές ανάμεσα στους πλανήτες και τον Ήλιο. Κι όλα σαν τον τράβηγμα της αγκράφας και του μαγνήτη. Υπάρχουν ζευγάρια που τα χωρίζουν μεγάλες αποστάσεις. Κάποτε φαίνονται και οι δυο όπως στο μαγνήτη και το παπούτσι, κάποτε δεν φαίνεται κανένας όπως με τον Ήλιο και τους Πλανήτες και κάποτε...ναι! Αυτό ήταν! Μίλαγαν με τον δίδυμο του Χαμω Βάρος Ντι!

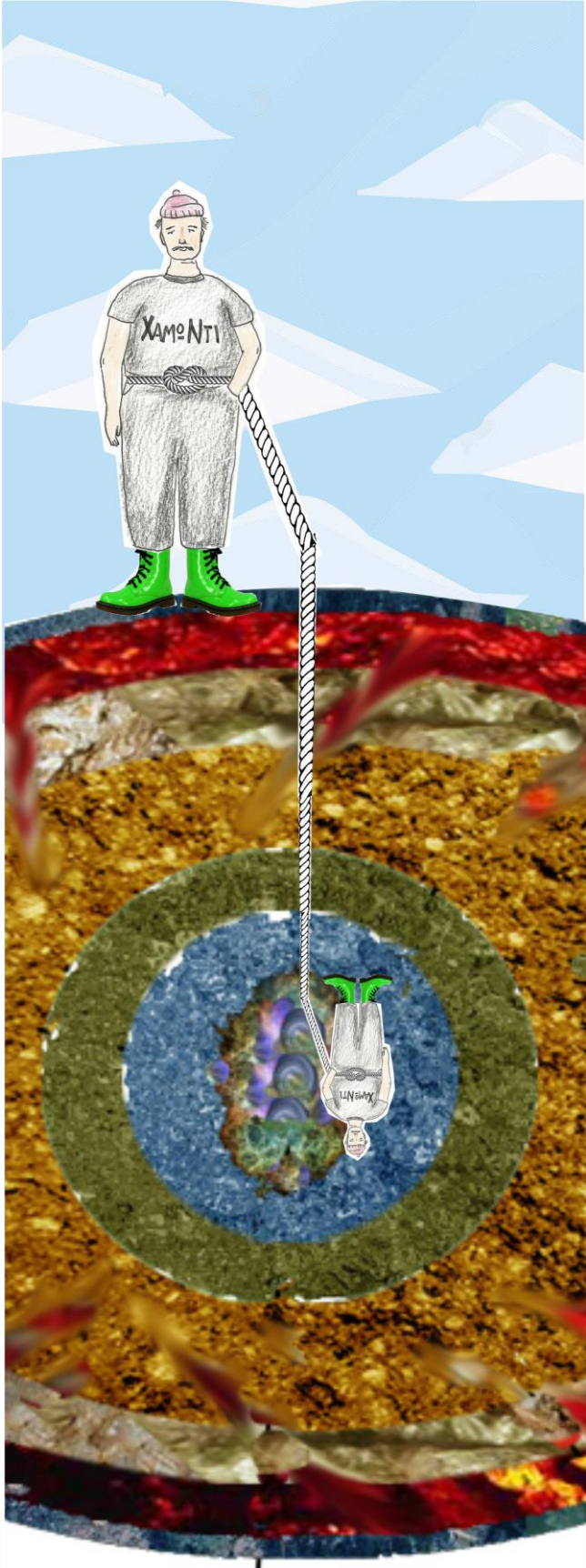
Ο μικρός Μπασάλας επενέβη:

Ρώτα τον πώς τον λένε!

- Πώς σε λένε;
- Κ-Ο-Ν-Τ-Ρ-Α Β-Α-Ρ-Ο-Σ Ν-Τ-Α, ήρθε η απάντηση.
- Ναιαιαιαι!!! ζητοκραύγασε ο Μπασάλας
- Δηλαδή ... είναι ο διδυμούλης μου; Φώναξε ο Χάμω Βάρος Ντι και πήδηξε στον αέρα από την χαρά του τραβώντας μαζί και την ζώνη του. Από την χαρά του παράτησε και την ομιλία με στιχάκια!
- Γ-ι-α-τ-ι τ-ρ-α-β-α-ς τ-ο-σ-ο δ-υ-ν-α-τ-α;
- Δ-ε-ν κ-α-τα-α-λ-α-β-α-ι-ν-ω π-ι-α! ήρθε ένα απορημένο μήνυμα με ομοιοκαταληξία και στιχάκι.
- Πανηγυρίζει ο αδελφούλης σου ο δίδυμος πάνω εδώ στην γη. Σε έψαχνε παντού, εξήγησε το κορίτσι.
- *Μάθε με και μένα σήματα*

Να στέλνουμε μόνοι μηνύματα,

την παρακάλεσε ο Χάμω Βάρος Ντι.



Σε λίγο είχε μάθει τα βασικά και σιγά- σιγά άρχισε την επικοινωνία με το διδυμάκι του. Ο Μπασάλας του επέστρεψε το καπελάκι του και του χτύπησε την πλάτη.

- Είδες; του είπε. Κάθε τι στην γη είναι ζευγαρωμένο. Κάθε δύναμη έχει το διδυμό της και κάθε πλάσμα το ταίρι του. Μόνο εγώ είμαι μοναχός!

Η Μαρία Αστρίου τον κοίταξε με συμπόνια και πήγε να του πιάσει το χέρι αλλά ο Χάμω βάρος την έκοψε.

- Θα βρεις και συ παρέα και συντροφιά

Υπάρχουν στο κόσμο πολλά παιδιά ορφανά

- δεν είναι ανάγκη να είσαι ορφανός για να είσαι μοναχός, ψιθύρισε η Μαρία. Στη γη υπάρχει μοναξιά γι' αυτό κι εγώ ψάχνω για φίλους στο διάστημα. Όμως εκεί είναι όλα μακρινά και σκοτεινά, όλα είναι μοναξιά.
- Δεν είναι αλήθεια, είπε με ενθουσιασμό ο μικρός Μπασάλας. Εκεί όλοι έχουν συντρόφους και φίλους, υπάρχουν οικογένειες άστρων και όλα μαζί φτιάχνουν ηλιακά συστήματα και γαλαξίες. Ακόμα και οι μοναχικοί κομήτες συναντούν πλανήτες, δορυφόρους και αστεροειδείς. Κάθε παρέα άστρων είναι και ένας μύθος. Ο τοξότης, ο υδροχόος, ο Ωρίωνας -έλα να σου δείξω.

Την έπιασε από το χέρι και τρέξαν χαρούμενοι προς την άλλη αίθουσα με το γιγάντιο τηλεσκόπιο. Τα περισσότερα από όσα θα άκουγε ήταν σίγουρη πως θα τα ήξερε η Μαρία. Όμως θα τα άκουγε από έναν φίλο, θα μπορούσαν να τα συζητήσουν μαζί και να μοιραστούν τον ενθουσιασμό τους με την αστρονομία.

Τον Χάμω Βάρος Ντι τον ξέχασαν. Δεν τους είχε πια ανάγκη. Είχε πιάσει κουβέντα με το διδυμάκι του, είχε πια παρέα αχώριστη.

Όπως καταλαβαίνετε ο μικρός Μπασάλας δεν γύρισε ποτέ πίσω στο δωματιάκι του στάβλου. Νομίζω ότι μπορείτε μόνοι σας να φανταστείτε το ευτυχισμένο τέλος αυτής της ιστορίας. Δεν είναι ανάγκη να τα γράφουμε πια όλα!

